II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 31. oktober 1995

om støtte til franske svineproducenter i form af garantier fra Stabiporc (Caisse de régulation porcine)

(Kun den franske udgave er autentisk)

(96/297/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2759/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for svinekød [1], senest ændret ved forordning (EF) nr. 3290/94 [2], særlig artikel 21,

efter at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger [3], jf. traktatens artikel 93, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

I

1. Ved brev af 19. april 1993, indgået den 20. april 1993, underrettede Frankrigs Faste Repræsentation ved De Europæiske Fællesskaber Kommissionen om relanceringen af Caisse professionnelle de régulation porcine (Stabiporc) som svar på Kommissionens anmodning af 9. marts 1993 om anmeldelse heraf.

2. Den 16. februar 1994 besluttede Kommissionen at indlede proceduren i traktatens artikel 93, stk. 2, med hensyn til offentlig støtte via Ofival (Office national interprofessionnel des viandes de l'élevage et de aviculture) med følgende begrundelse:

— det drejer sig om støtte i form af lån til en nedsat rentesats (PIBOR (Paris interbankrente) »tolv måneder« + 0,5 %). Lånene ydes til end nedsat rentesats, der er lavere end den normale markedsrente, og må derfor betragtes som driftsstøtte, der ikke medfører nogen varig forbedring af den pågældende sektors strukturer

— der er ingen garanti for tilbagebetaling af alle eller en del af de lån, der udbetales til svineproducenterne over de midler, som Ofival stiller til deres rådighed

— reguleringsordningen er i strid med den fælles markedsordning for svinekød

— Kommissionen rådede ikke over oplysninger om de øvrige aftaler mellem Stabiporc og forskellige pengeinstitutter, Caisse nationale de crédit agricole (CNCA), Crédit mutuel og Fonds de solidarité des céréaliculteurs et éleveurs (Unigrains).

3. Efter en gennemgang af de interesserede tredjeparters og Frankrigs bemærkninger traf Kommissionen endelig negativ beslutning over for de under nr. 2 nævnte foranstaltninger (sag C 8/94), hvorved den anmodede Frankrig om at ophæve den pågældende støtte og at tilbagebetale den allerede ydede støtte [4].

[1] EFT nr. L 282 af 1. 11. 1975, s. 1.
[2] EFT nr. L 349 af 31. 12. 1994, s. 105.
[3] EFT nr. C 311 af 8. 11. 1994, s. 5.
[4] EFT nr. L 335 af 23. 12. 1994, s. 82.

4. Ved brev af 20. juni 1994 fremsendte Frankrig de oplysninger, som Kommissionen havde anmodet om i brev af 22. februar 1994 (procedure C 8/94). Det viste sig, at der er ydet en supplerende støtte i form af statsgaranti for lån til Stabiporc fra et bankkonsortium og Unigrains.

   Det fremgår af de oplysninger, som Frankrig fremsendte den 20. juni 1994, at de nedsatte rentesatser, som svineproducenterne nyder godt af ved udbetalingen af lån fra Stabiporc, og mangelen på tilstrækkelige garantier for en fuldstændig tilbagebetaling af disse forskud ikke blot skyldes de fordelagtige vilkår, som Ofival har indrømmet Stabiporc (jf. procedure C 8/94), men også de samme fordelagtige vilkår, der er indeholdt i de låneaftaler, som er indgået mellem Stabiporc og bankkonsortiet og mellem Stabiporc og Unigrains.

   Ofival-garantien andrager ifølge de to aftaler 61 mio. ffr.

5. Kommissionen besluttede den 27. juli 1994 at indlede proceduren (C 36/94) efter traktatens artikel 93, stk. 2, over for statsgarantien fra Ofival til svineproducenterne for midlerne fra bankkonsortiet og Unigrains. Frankrig blev underrettet om denne beslutning ved brev af 8. august 1994.

6. Kommissionen har ved offentliggørelse af en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* underrettet de øvrige medlemsstaters regeringer og andre intereserede parter om sin beslutning og opfordret dem til at fremsætte deres bemærkninger hertil.

II

Frankrig fremsendte ved brev af 17. november 1994 sine bemærkninger som svar på Kommissionens brev af 8. august 1994, hvorved landet var blevet underrettet om, at proceduren var blevet indledt over for den i nr. I-5 omhandlede støtte.

Frankrig bestrider som led i proceduren og selv efter den negative endelige beslutning, der blev vedtaget den 27. juli 1994 i sag C 8/94, fortsat berettigelsen af Kommissionens successive standpunkter. Der har således været fire møder mellem tjenestegrene i det franske landbrugsministerium og i Generaldirektoratet for Landbrug henholdsvis den 21. december 1994, den 31. marts, den 26. april og den 3. oktober 1995. Og Frankrig har i øvrigt fremsendt supplerende oplysninger ved brev af 27. januar 1995 efter det første møde den 21. december 1994 og ved brev af 29. september 1995.

Frankrigs bemærkninger er sammenfattet under nr. 1-4 nedenfor.

1. Størrelsen af Ofivals reelle eller potentielle bidrag:

   — Frankrig bestrider af følgende årsager, at Kommissionen af de to aftaler dels mellem Stabiporc og bankkonsortiet, dels mellem Stabiporc og Unigrains, kan udlede, at Ofivals finansielle bidrag til Stabiporc i alt kan andrage 121 mio. ffr. Frankrig påstår derimod, at dette potentielle finansielle bidrag andrager 60 mio. ffr., hvortil kommer en garanti på 1 mio. ffr.

     Frankrig anfører nemlig, at der i de to førnævnte aftaler er fastsat følgende:

     »Eventuelle af producentsammenslutningerne ikke tilbagebetalte beløb, som er registreret af Stabiporc, vil — efter anvendelsen af den selvskyldnerkaution, der er stillet til fordel for sammenslutningernes konto hos Stabiporc — blive afholdt gennem denne kaution med indtil 1 mio. ffr. over deres egne midler, idet Ofival ligeledes påtager sig ansvaret for et tilsvarende beløb.

     Endvidere vil Ofival afholde disse ikke tilbagebetalte beløb over sit tilgodehavende på 60 mio. ffr., . . ., idet denne støtte helt er betinget af støtten fra Unibrains og CNCA.«

   — Måden, hvorpå de ikke tilbagebetalte beløb fortrinsvis betales over Ofivals tilgodehavende i forbindelse med de særlige opkrævningsfaciliteter, det har i sin egenskab af interventionsorgan, er udformet som en ekstra tilbagebetalingsgaranti, der styrker hele kontraktgarantiordningen. Ofival har nemlig i sin egenskab af interventionsorgan til forskel fra Stabiporcs øvrige kapitalindskydere mulighed for at fratrække sidstnævntes ikke tilbagebetalte beløb fra sammenslutningernes og/eller opdrætternes tilgodehavender vedrørende andre foranstaltninger, som Ofival så bliver nødt til at iværksætte senere.

2. Garantiordningerne:

2.1 Ifølge Frankrig er den tilbagebetalingsgaranti, der er en følge af, at de ubetalte beløb fortrinsvis konteres Ofivals tilgodehavende, imidlertid kun ét element blandt flere i de garantiordninger, der gælder for den ordning, som Stabiporc har forhandlet sig frem til med sine kapitalindskydere.

   Frankrig rekapitulerer hovedmekanismerne for den private garanti:

   — Stabiporcs relancering blev betinget af en egenkapitaludvidelse på 10 mio. ffr. gennem en obligatorisk afgift på 1 ffr. pr. svin, som betales af de opdrættere, der nyder godt af ordningen.

— Stabiporc-ordningens gennemførelse er betinget af, at sammenslutningerne stiller en selvskyldnerkaution til fordel for Stabiporc på 25 % af de modtagne lån.

— Aftalerne gør det muligt automatisk at hæve de beløb, der skal tilbagebetales, på sammenslutningernes konto.

2.2 Frankrig hævdede på mødet den 3. oktober 1995, at det gennem Stabiporc indførte reguleringssystems pyramidestruktur af følgende årsager mindsker de långivende organers risiko:

— Producentsammenslutningernes solvens er nøje fastlagt.

Stabiporc udvælger de producentsammenslutninger, der kan nyde godt af den indførte reguleringsordning, på grundlag af deres finansielle situation, hvilket bevirker, at sammenslutninger, der ikke kan give en tilstrækkelig tilbagebetalingsgaranti, ikke kan opnå lån. Frankrig fremhævede på mødet den 3. oktober 1995 dennes bestemmelses betydning ved at anføre, at udvælgelsen af producentsammenslutningerne afhængigt af deres solvens er en hovedbetingelse for, at bankkonsortiet og Unigrains har villet yde Stabiporc lånet på 300 mio. ffr.

Generelt er producentsammenslutningerne landbrugskooperativer, som i almindelighed kun omfatter producenter, der udelukkende opdrætter svin. Opdrætterne udøver nemlig som helhed mange former for aktiviteter, hvilket giver forskellige indtægskilder og dermed en betydelig kapital og en større stabilitet.

— Der er et låneloft, som begrænser størrelsen af de begunstigede sammenslutningers gældsætning.

Selv om Frankrig således ikke bestrider kendsgerningerne i svinesektoren, ønsker landet imidlertid at fastslå, at Stabiporc-ordningen er begrænset til at muliggøre ydelsen af likviditetsforbedringslån, som derfor ikke er særligt store, dvs. 60 000 ffr. om året pr. modtager. Ifølge den aftale, der knytter Stabiporc til sammenslutningerne, kan der maksimalt ydes lån på 40 ffr. pr. slagtesvin, og der er også et loft over antallet af slagtesvin pr. opdrætter på 1 500 om året.

— Ordningen er netop udformet således, at lånenes tilbagebetaling finder sted i den periode, hvor svineprisnoteringerne igen stiger, således at der kun er en særdeles begrænset risiko for, at beløb ikke tilbagebetales.

— Producentsammenslutningerne har stillet en række garantier (skyldnerkaution og egenkapitaludvidelse, jf. 2.1). Endvidere indeholder aftalerne de sædvanlige aftalevilkår (ophævelsesklausuler, morarenter, domstolsprøvelse).

3. Dækning af ikke tilbagebetalte beløb:

Frankrig bestrider Kommissionens fortolkning af artikel 5, sidste afsnit, i aftalen mellem Stabiporc og Ofival i tilknytning til bestemmelsen om, at de ikke tilbagebetalte beløb fortrinsvis konteres Ofivals tilgodehavende. Frankrig minder om, at Kommissionen, idet »Ofival kan modregne de ikke betalte beløb i de beløb, som Ofival eventuelt skal betale de pågældende producentsammenslutninger eller disses medlemmer i forbindelse med andre foranstaltninger« (jf. nr. 5 i afsnit V i begrundelsen til beslutningen af 27. juli 1994), havde fundet, at nævnte artikel 5, sidste afsnit, ikke bør fortolkes som en pligt til at foretage en automatisk modregning, men derimod blot som en mulighed.

Frankrig ønsker at understrege, at en sådan fortolkning af artikel 5, sidste afsnit, afkræftes ved en samlet gennemlæsning af aftalen. Det bekræftes nemlig klart af artikel 8 i samme tekst, ifølge hvilken eventuelle ikke tilbagebetalte beløb »modregnes i overensstemmelse med artikel 5«, at der er tale om en pligt for Ofivals vedkommende. Frankrig ser derfor ikke nogen vanskeligheder ved at indføre tillæg til de oprindeligt indgåede aftaler i overensstemmelse med kravet i artikel 2, andet led, i beslutningen af 27. juli 1994, således at udtrykket »Ofival kan modregne« erstattes af udtrykket »Ofival modregner«. Sådanne tillæg er blevet fremsendt til Kommissionen ved brev af 18. oktober 1995.

4. Rentesatserne:

Frankrig meddelte ved brev af 5. juli 1995 som led i procedure C 8/94, at rentegodtgørelsen for Ofivals lån på 60 mio. ffr. til Stabiporc var på 2 %, og at landet forpligtede sig til at tilbagebetale støtten på dette grundlag. Rentegodtførelsen beregnes på grundlag af de oplysninger fra Banque de France' undersøgelse af erhvervslivets omkostninger, som Frankrig har fremsendt.

Denne information og dette tilsagn vedrører imidlertid ikke det lån på 300 mio. ffr. som bankkonsortiet og Unigrains har ydet til Stabiporc, dvs. nuværende sag C 36/94.

III

1. Artikel 21 i forordning (EØF) nr. 2759/75 gør traktatens artikel 92, 93 og 94 anvendelige.

2. Det fremgår af Frankrigs bemærkninger vedrørende Ofivals reelle bidrag (jf. nr. II-1), at dette organs garanti vedrørende lånet på 300 mio. stilles dels i form af en betinget gæld på 60 mio., dels ved oprettelse af en budgetpost på 1 mio. ffr.

3. Kommissionen noterer med hensyn til inddrivelsen af de ubetalte beløb, at Frankrig er rede til gennem et tillæg til de oprindeligt indgåede aftaler at erstatte udtrykket »Ofival kan modregne« med udtrykket »Ofival modregner« (jf. punkt II-3).

4. Det fremgår af de forskellige aftaler om indførelsen af Stabiporc-systemet, at der er forskellige betingelser for ydelsen af de to lån til Stabiporc fra dels Ofival (sag C 8/94) på 60 mio. ffr., dels bankkonsortiet og Unigrains (sag C 36/94) på 300 mio. ffr.

Bankkonsortiet og Unigrains nyder nemlig godt af en række ret betydelige private bankgarantier, som imidlertid ikke findes for lånet fra Ofival (sag C 8/94). Derfor er statsgarantiens indvirkning på rentesatsen for disse to lån ikke den samme.

— Der er således stillet følgende private garantier for bankkonsortiets og Unigrains lån til Stabiporc:

  — 90 mio. i privat selvskyldnerkaution i form af en kaution på 25 % af lånene til svineproducentsammenslutningerne

  — 10 mio. ffr. i afgifter fra de begunstigede sammenslutninger gennem tilbageholdelse af 1 ffr. pr. svin ved de to første udbetalinger til producentsammenslutningerne

  — garantier for producentsammenslutningernes solvens

  — loft over de beløb, som producentsammenslutningerne kan låne

  — de sædvanlige kontraktklausuler, der skal sikre inddrivelsen.

— Ofivals garanti for begge disse lån andrager 61 mio. ffr. (60 mio. i form af afståelse af fordringer + 1 mio. som ekstra garanti).

— Det fremgår af ovennævnte tal, at ud af det lån på 300 mio. ffr., som Stabiporc har optaget, er 139 mio. (300 − 161) ikke omfattet af Ofivals garanti eller af private kautioner eller afgifter. For at kunne vurdere den offentlige støttes indvirkning på de to långivende organisationers rentesatser over for Stabiporc, blev Frankrig på mødet den 3. oktober 1995 anmodet om at præcisere, hvorledes hele lånet på 300 mio. var sikret, og især om systemet omfattede anden offentlig støtte.

På nævnte møde insisterede Frankrig på, at den eneste offentlige støtte i Stabiporc-systemet var den garanti på 61 mio. ffr., som Ofival stillede i form af betinget gæld og oprettelse af en budgetpost.

Frankrig hævdede nemlig, at de 139 mio. var garanteret som følge af systemets pyramidestruktur og den deraf følgende risikobegrænsning (jf. nr. II-2.2).

— Kommissionen har beregnet den rentesats, som Stabiporc skulle have betalt, hvis selskabet havde måttet betale den risikopræmie, det fritages for som følge af eksistensen af Ofivals garanti, gennem følgende vejede gennemsnit:

ARs: den aftalebestemte rentesats, som bankkonsortiet og Unigrains anvender over for Stabiporc.

PLof: den procentdel af det samlede garanterede lånebeløb, som sikres gennem de offentlige garantier.

PLpriv: den procentdel af det samlede garanterede lånebeløb, som sikres gennem de offentlige garantier.

$$[PLof \times (ARs + 2\ \%)] + (PLpriv \times ARs)$$

Da statsgarantien på 61 mio. omfatter 20,33 % af lånet på 300 mio. ffr., og systemet ikke indeholder nogen anden offentlig støtte, må det konkluderes, at de private garantier omfatter 79,67 % af dette lån.

Derfor har den rentesats for årene 1993 og 1994, som Stabiporc burde have anvendt over for svineproducentsammenslutningerne vedrørende de midler, som bankkonsortiet og Unigrains har ydet selskabet, følgende størrelse:

1993

(20,33 % × 8,83 %) + (79,67 % × 6,83 %) = 7,23 %

1994

(20,33 % × 8,07 %) + (79,67 % × 6,07 %) = 6,47 %

Rentegodtgørelsen er således på 0,4 % for 1993 og 1994

7,23 % - 6,83 % = 0,4 % (1993)

6,47 % - 6,07 % = 0,4 % (1994).

— Frankrig har fremsendt de oplysninger, der er nødvendige for at fastsætte den samlede støtte til producentsammenslutningerne via Stabiporc, i forbindelse med lånet på 300 mio. fra bankkonsortiet og Unigrains.

Det fremgår således af disse oplysninger, at den samlede offentlige støtte, som producenterne får vedrørende førnævnte lån, er på 1 617 738 ffr.

5. Ifølge Informationsnettet for Landøkonomisk Bogføring er gældsforpligtelsen (forholdet mellem de samlede optagne lån og størrelsen af egenkapital plus lånt kapital) i svinesektoren på knap 48 % i Frankrig og 31 % i EF, medens den i landbrugssektoren er på 32 % i Frankrig og 15 % i EF.

Kommissionen har imidlertid taget hensyn til størrelsen af de private garantier i Stabiporc-systemet, som dette selskab overfører til producentsammenslutningerne, for at opnå en præcis vurdering af statsstøttens indvirkning på de långivende organisationers rentesatser over for Stabiporc.

Da de rentevilkår, som Stabiporc opnår og videregiver til svineproducenterne, tydeligvis ikke er lånevilkår, som en økonomisk beslutningstager ville kunne opnå på finansmarkedet, udgør denne foranstaltning driftsstøtte til svineproducenterne.

IV

1. Støtten til svineproducenterne i Frankrig vil under hensyn til den position, som dette land indtager i EF's svinesektor, kunne få indvirkning på EF-markedet og dermed påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Støtten opfylder derfor kriterierne i traktatens artikel 92, stk. 1. Ifølge oplysninger fra Eurostat androg mængderne af slagtede svin i 1993 og 1994 henholdsvis 24 112 500 og 24 785 400 i Frankrig og henholdsvis 180 022 887 og 179 937 466 i EF, dvs. ca. 13 % i Frankrig. Frankrigs eksport til tredjelande androg i 1993 og 1994 henholdsvis 56 736 og 113 611 tons (levende svin og svinekød) og EF's eksport henholdsvis 730 642 og 973 498 tons, dvs. ca. 8 % og 12 % fra Frankrig i henholdsvis 1993 og 1994.

2. Denne støtte er i strid med den fælles markedsordning for svinekød. Da den vedrører et produkt, der er omfattet af en fælles markedsordning, er der grænser for medlemsstaternes beføjelser til selvstændigt at gribe ind i en sådan ordning. De fælles markedsordninger må betragtes som komplette og udtømmende ordninger, der udelukker enhver beføjelse for medlemsstaterne til at træffe foranstaltninger, der afviger fra eller er i strid med disse ordninger.

3. De i traktatens artikel 92, stk. 2, fastsatte undtagelser fra uforeneligheden med fællesmarkedet finder tydeligvis ikke anvendelse på den pågældende støtte.

— I forbindelse med de i nævnte artikels stk. 3 fastsatte undtagelser præciseres de mål, der skal tilstræbes i Fællesskabets interesse og ikke blot af hensyn til enkelte sektorer inden for den nationale økonomi. Disse undtagelser skal fortolkes snævert ved undersøgelsen af støtteprogrammer med regionalt eller sektoralt sigte. Sådanne former for støtte kan kun ydes, hvis Kommissionen kan fastslå, at støtten er nødvendig for gennemførelsen af et af de i disse bestemmelser omhandlede mål. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen ikke kunnet finde nogen begrundelse for at fastslå, at de pågældende støtteforanstaltninger opfylder betingelserne for anvendelsen af en af undtagelserne i traktatens artikel 92, stk. 3.

— Der er ikke tale om foranstaltninger, der kan fremme virkeliggørelsen af et vigtigt projekt af fælles europæisk interesse, jf. traktatens artikel 92, stk. 3, litra b), da den indvirkning, som støtten kan have på samhandelen, går imod den fælles interesse. Der er heller ikke tale om en foranstaltning, som kan afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi, jf. samme bestemmelse.

— Med hensyn til undtagelserne i traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c), vedrørende støtte til fremme af den økonomiske udvikling i visse områder og undtagelsen vedrørende visse erhvervsgrene i ovennævnte litra c) må det konstateres, at foranstaltningerne — da der er tale om driftsstøtte — ikke på varig måde kan forbedre forholdene i den økonomiske sektor, som nyder godt af støtten, idet den strukturelle situation i den pågældende

sektor, når støtten ikke længere ydes, vil være den samme som den, der forelå inden iværksættelsen af denne statslige intervention. Det er en støtteform, som Kommissionen i princippet altid er imod, idet ydelsen af en sådan støtte ikke er knyttet til betingelser, der er af en sådan art, at støtten kan henføres under en af undtagelserne i traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c).

— Selv om en undtagelse i henhold til traktatens artikel 92, stk. 3, havde kunnet komme i betragtning for den pågældende støtte, ville det forhold, at de omhandlede foranstaltninger udgør en overtrædelse, jf. nr. 2, af den pågældende fælles markedsordning, i øvrigt udelukke anvendelsen af en sådan undtagelse.

4. Det følger heraf, at nævnte støtte må betragtes som uforenelig med fællesmarkedet efter traktatens artikel 92.

5. Nærværende beslutning foregriber ikke de konsekvenser, som Kommissionen i givet fald måtte drage i forbindelse med finansieringen af den fælles landbrugspolitik via Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget.

6. Da foranstaltningen er blevet indført og anvendt, inden Kommissionen har truffet endelig afgørelse, er den ulovlig i henhold til traktatens artikel 93, stk. 3, idet de franske myndigheder først gav meddelelse om denne foranstaltning den 20. juni 1994 som svar på Kommissionens anmodning af 16. februar 1994 som led i procedure nr. C 8/94.

7. Når det drejer sig om støtte, som er uforenelig med fællesmarkedet, skal Kommissionen i overensstemmelse med EF-Domstolens retspraksis, navnlig dom afsagt den 12. juli 1973 i sag 70/72 [1], bekræftet ved dommene af henholdsvis 24. februar 1987 i sag 310/85 [2] og af 20. september 1990 i sag C 5/89 [3], kræve, at medlemsstaterne tilbagesøger ethvert uretmæssigt udbetalt støttebeløb hos modtagerne.

I betragtning af det ovenfor anførte skal den pågældende støtte tilbagebetales.

Tilbagebetalingen skal ske i overensstemmelse med de i fransk lovgivning fastsatte procedurer og bestemmelser, navnlig dem, der vedrører betaling af morarente for gæld til staten, idet disse renter beregnes med virkning fra datoen for ydelsen af den pågældende støtte.

Denne tilbagebetaling er nødvendig for at genoprette den tidligere situation og for at ophæve alle de økonomiske fordele, som modtagerne af den ulovlige støtte uretmæssigt har nydt godt af siden støttens udbetaling. Tilbagebetalingen er så meget mere nødvendig på grund af den følsomme markedssituation og i betragtning af Kommissionens beslutning af 19. august 1988 om at indstille den procedure, der var indledt ved skrivelse af 12. oktober 1984, over for Stabiporcs foregående gennemførelse. Den har i den forbindelse taget hensyn til denne sags specielle omstændigheder ved ikke at medtage støtte fra den foregående periode på betingelse af, at Frankrig ikke anvender en sådan form for støtte for fremtiden. Den har med henblik herpå opfordret Frankrig til at anmelde alle planlagte ændringer, og den forbeholder sig ret til at indlede proceduren i traktatens artikel 93, stk. 2, hvis disse foranstaltninger skulle vise sig at være uforenelige med artikel 92 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den støtte, som svineproducenterne har fået i forbindelse med de lån, der er ydet som led i aftalerne mellem Stabiporc/bankkonsortiet og Stabiporc/Unigrains, er ulovlig, da den er i strid med traktatens artikel 93, stk. 3. Endvidere er støtten uforenelig med fællesmarkedet efter traktatens artikel 92.

Den i stk. 1 omhandlede støtte udgøres af det beløb, der udgør forskellen mellem den rentesats, der blev anvendt i forbindelse med de gennem Stabiporc ydede lån til producentsammenslutningerne, og den rentesats sammenslutningerne ville have kunnet opnå via Stabiporc på normale markedsvilkår hos kreditinstitutterne, dvs. uden Ofivals statsgaranti.

Den støtte, der skal tilbagebetales, andrager ffr. 1 617 738.

Artikel 2

Frankrig skal ophæve den i artikel 1 omhandlede støtte ved at fastsætte rentesatsen for lånene på samme niveau som den normale markedsrente, der er omhandlet i artikel 1.

Artikel 3

Frankrig skal kræve, at allerede ydet støtte, jf. artikel 1, tilbagebetales inden for en frist på to måneder regnet fra nærværende beslutning.

[1] Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland, Sml. 1973, s. 813.
[2] Deufil GmbH mod Kommissionen, Sml. 1987, s. 901.
[3] Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland, Sml. 1990, s. I-3437.

Tilbagebetalingen skal ske i overensstemmelse med de i fransk lovgivning fastsatte procedurer og bestemmelser, herunder navnlig dem, der vedrører betaling af morarente for gæld til staten. Der beregnes rente af de tilbagebetalingspligtige beløb fra datoen for ydelsen af den pågældende støtte.

Artikel 4

Frankrig skal senest to måneder efter meddelelsen af nærværende beslutning meddele Kommissionen, hvilke foranstaltninger Frankrig har truffet for at efterkomme artikel 2 og 3.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til Den Franske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 31. oktober 1995.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen